TÁJKÉP

zsinat után

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

TÁJKÉP ZSINAT UTÁN

A II. VATIKÁNI ZSINAT MÉRLEGE

DONALD J. SANBORN PÜSPÖK

PRÉDIKÁCIÓSOROZATA ALAPJÁN

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Tájkép zsinat után

A II. Vatikáni Zsinat mérlege

Donald J. Sanborn püspök

prédikációsorozata alapján

Kapisztrán Szent János Kiadó

Budapest, 2020.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

E könyv anyagát Donald J. Sanborn püspök
1995–1996 - ban elhangzott prédikációsorozata
alapján állítottuk össze.

A prédikációk eredetileg elhangzott szövegében
(az írott forma eltérő követelményei miatt)
helyenként apróbb módosításokat, pontosításokat
eszközöltünk.

Jelen kiadásunkban a borítón jobboldalon alul romos állapotú
katolikus templom mai képe, baloldalon felül a középkori
gótikus építészet egyik csúcsteljesítménye, a párizsi
Sainte-Chapelle látható.

A szöveg folyamatos gondozás alatt áll.
(Az utolsó módosítás ideje: 2023. január 10.)
A könyv itt rendelhető meg:

figyelji.de/a/tajkepre

Minden jog fenntartva.
© Kapisztrán Szent János Kiadó, 2020.
kapisztrankiado.hu

ISBN: 978-615-5623-07-3

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Szent Mihály arkangyal,
védelmezz minket a küzdelemben;
a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk!
Esedezve kérjük: „Parancsoljon neki az Isten!”

Te pedig, mennyei seregek vezére,
a sátánt és a többi gonosz szellemet,
akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban,
Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére!

Amen.

(XIII. Leó pápa imája)

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Kiadói bevezető – üdvözöljük a kedves Olvasót!

Bár ez elsőre meglepőnek tűnhet, de – akár tudunk róla, akár nem – mindannyiunk életét döntő mértékben befolyásolják azok az események, melyek a II. Vatikáni Zsinaton (1962–1965), illetve a közvetlenül azt követő időszakban történtek.

Azzal kapcsolatban, hogy ténylegesen, *részletekbe menően* mi és miért történt a zsinaton, általában kissé homályosak az emlékek; ettől függetlenül azonban *nagy vonalakban* általában mindenki „tudja", hogy az eredmény:

> „Új Pünkösd; új tavasz; a Szentlélek kiáradása; friss fuvallat. Az Egyház végre kilépett a (sötét) középkorból, és belépett az újkorba. Az Egyház megnyitotta a kapuit a világ felé; lerázta magáról a régi, megcsontosodott, kiüresedett formákat; visszanyúlt a gyökereihez, és felfrissítette az elavult külsőségeket. Így ma már sokkal hatékonyabban, a modern ember igényeinek sokkal inkább megfelelő módon képes terjeszteni a hitet, és Istenhez vezetni az embereket."

Ez a leggyakoribb vélemény a zsinattal kapcsolatban.

Létezik azonban az eseményeknek egy, a fentiektől *gyökeresen eltérő* olvasata is: az ún. *hagyományhű katolikus hívők* úgy látják, hogy *a zsinat nem felfrissítette a hitet, hanem elindította annak fokozatos lerombolását*; így aztán „új tavasz" avagy „új pünkösd" idillje helyett helytállóbb lenne „szétdúlt szőlőlugasról", avagy „váratlanul beálló jégkorszakról" beszélni.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A kedves Olvasó ezen a ponton joggal vonja fel a szemöldökét:

> Hogy *micsoda* történt a zsinaton? ”
> ” **Egyáltalán miről beszélnek ezek?**

A csodálkozás teljesen érthető, hiszen a zsinattal kapcsolatban szinte mindenhol csak a fentebb vázolt, rózsaszín narratíva szokott megjelenni. Továbbá alapjában mindenki – teljesen jogosan – azt feltételezi, hogy más *eleve nem is történhetett volna* a zsinaton, hiszen az Egyházat a Szentlélek óvja és vezeti.

Éppen ezért adjuk a kedves Olvasó kezébe jelen kötetet, amit Donald J. Sanborn püspök úr 1995–1996-ban elhangzott prédikációsorozata alapján állítottunk össze. Ezekben a prédikációkban a püspök úr *röviden és tényszerűen áttekinti és összefoglalja a II. Vatikáni Zsinat alkalmából, illetve az azt követő időszakban történt változtatásokat.* Sorra veszi az Egyház életének különböző területeit (tanítás, liturgia, fegyelmi rendelkezések), és minden területen áttekinti a főbb újdonságokat, majd *megvilágítja, hogy ezen újításoknak mik voltak az előzményei, és hogyan viszonyulnak az Egyház korábbi tanításához és gyakorlatához.*

Ez az összefoglaló kiválóan alkalmas arra, hogy röviden megismertesse a problémákat azokkal a katolikus hívekkel, akik – hozzánk hasonlóan – már a „megújított” Egyházban nőttek fel, és így nem rendelkeznek első kézből származó tudással a „régi” hitről.

Terjedelmi okokból nincs módunk arra, hogy minden felmerülő kérdést kimerítően tárgyaljunk, de legalább ismertetjük a kérdéseket és a főbb véleményeket.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Az anyag több helyen elég erős állításokat is megfogalmaz; természetesen senkitől sem várható el, hogy ezeket „csak úgy” elhiggye.

Éppen ezért lehetőség szerint megpróbáltunk mindent az itthon is elérhető könyvekből, dokumentumokból, hivatalos anyagokból, illetve más, független forrásokból visszakeresni. A legfontosabb hivatkozásokat lábjegyzetek formájában a szövegbe is beszúrtuk, hogy bárki ellenőrizhesse őket. Az általunk közölt idézetek mindenhol az adott dokumentumok hivatalos magyar fordításaiból származnak – kivéve, ahol ilyet nem találtunk.

Vizsgálódásunk eredményeképp mi – a Kiadó munkatársai – minden esetben azt találtuk, hogy ami ezekben a prédikációkban elhangzott, *mind igaz.*

Bátorítjuk a kedves Olvasót: *kísérjen el bennünket erre a felfedezőútra!* Azt nem állíthatjuk, hogy a részletekből új megvilágításban összeálló kép *vidám* lesz; viszont ha meg akarjuk érteni, hogy mi is történt, illetve mi történik velünk, elkerülhetetlenül *szembe kell néznünk ezzel a képpel.*

Az alagút végén egyébként újra előbukkan majd a fény is – csak jussunk el odáig!

– a Kiadó

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

1. Lényegi vagy mellékes változtatások?

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

Szeretnék ma[1] elkezdeni egy prédikációsorozatot a II. Vatikáni Zsinat változásairól. Ezekről a dolgokról gyakran 20 vagy 25 perces prédikáció keretében beszélnek, de a téma annyira terjedelmes és olyan összetett, hogy inkább egy hosszabb időszakon át szeretném bemutatni. Nem állítom, hogy a sorozatot soha nem fogjuk megszakítani ennél lelkibb természetű dolgok miatt,[2] de kell néhány hónap, vagy akár egy év is, hogy ezt végigvegyük. Ez fontos ahhoz, hogy a hívők mélységében és teljesen értsék, hogy miért vannak itt; miért tesszük, amit teszünk; mi igazolja, amit teszünk, és miért kell elkerülnünk a másik lehetőséget.

Miért számít?

A II. Vatikáni Zsinat változtatásaival kapcsolatos központi kérdés – a kiindulási pont, ha úgy tetszik – a következő: a II. Vatikáni Zsinat változtatásai *lényegi* változtatást jelentenek-e, vagy csupán *mellékes* változtatások?

Először is meg kell értenünk a lényegi és mellékes változások közötti különbséget. A lényegi változás olyan változás, ami

[1] Ez a prédikáció eredetileg 1995. augusztus 20-án hangzott el. A hangfelvétel itt érhető el: http://figyelji.de/a/predikaciokra/v2-01

[2] Mi most csak a sorozatba illeszkedő prédikációkat adjuk közre. További prédikációk elérhetőek például a szeminárium honlapján: http://figyelji.de/a/tovabbi-predikaciokra/1, illetve egy független archívumban: http://figyelji.de/a/tovabbi-predikaciokra/2

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

egy dolognak magát a lényegét, azaz magát az esszenciáját, velejét érinti. Ha például elégetek egy papírt, akkor lényegi változásnak teszem ki, és utána már nem ugyanaz, mint előtte volt. Amikor az ember meghal, lényegi változáson megy keresztül. A koporsóban fekvő test már nem a személy. Keresztülment egy lényegi változáson; meghalt. Ezzel szemben a mellékes változás olyasmi, ami csupán az ízt vagy a színt érinti. Például fagylalt különböző ízekben is kapható; két különböző ízű változat között az eltérés csupán mellékes különbség; lényeget tekintve mind a két változat fagylalt. Vagy például ugyanannak az autótípusnak két különböző színű változata között csak mellékes különbség van.

Tehát ha mellékes változtatást végeznénk az Egyházon, az Egyház tanításán, vagy fegyelmén, vagy liturgiáján, akkor ez nem érinti annak lényegét. Még a tantételeket is ki lehet fejezni különböző módokon, és ki is fejezték őket különböző módokon, de a lényeg mindig ugyanaz maradt. Ugyanígy az istentisztelet. Például a görögkatolikus istentisztelet – tehát azon görögök istentisztelete, akik Rómával egységben vannak – mellékes módokon különbözik a római rítusú istentiszteletettől, de lényegét tekintve ugyanaz.

Ez a kérdés azért fontos kiindulási pont, mivel pusztán mellékes változások ellen – tehát olyan változtatások ellen, amik nem érintenék vallásunk lényegét – nem tiltakozhatnánk komolyan. Jogunk lenne nem kedvelni bizonyos mellékes változásokat, de nem kifogásolhatnánk őket annyira, hogy ellenálljunk nekik. Másfelől viszont ha *lényeges* változtatás történik a vallásban, akkor kötelességünk ellenállni annak. Ezért nagyon fontos, hogy megértsük: a II. Vatikáni Zsinat változtatásai lényegi változást jelentenek, és mi *nem csupán azért állunk ellen ezeknek, mert nekünk személy szerint nem tetszenek ezen változások.*

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A vallás három fő része általánosságban: a tanítás, a fegyelem és az istentisztelet. Ezek Krisztus három tisztségéhez illeszkednek, melyek a tanítás, a kormányzás és a megszentelés; pap, próféta és király. Tehát a vallás – akár a katolikus vallásról, akár bármilyen más vallásról beszélünk – három lényegi funkciója a tanítása (melybe az erkölcsi tanítást is beleértjük), istentisztelete és fegyelme. A kérdés tehát a következő: történt-e lényeges változás ezen fő részek bármelyikében? Ugyanis ha e három rész közül valamelyikben lényeges változás található, akkor lényeges változás történt a katolikus vallásban.

Milyen a lényegi változtatás?

A tanításban akkor történik lényegi változtatás, ha ellentmondásba kerül a korábbi tanítással, vagy ha valamilyen korábban tanított tant elhallgatnak.

Az istentiszteletben egyfelől akkor történik lényegi változtatás, ha a miseáldozat helyett az istentisztelet más, eltérő formáját használják. Például ha a katolikus miseáldozatot az istentisztelet protestáns formájával, úrvacsora szertartással helyettesítenénk, akkor ez lényegi változtatás lenne az istentiszteletben. Másfelől akkor is lényegi változásról beszélhetnénk, hogyha a misét körülvevő rítusok és szertartások valamilyen nemkatolikus eszmét közvetítenének. A mise rítusai és szertartásai üzenetet hordoznak; üzenetet hordoznak nem csupán szavakban, hanem még annál világosabb módon gesztusokban és jelképekben. Például a számos térdhajtás, amit a pap végez a mise során, Krisztus valóságos jelenlétének jele, annak üzenetét hordozza. Ezért a térdhajtások elhagyása legalábbis gondolkodóba ejthetné az embert, hogy vajon miért történt ez a változtatás a misé-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

ben, ha egyszer nincs változás magában a misével kapcsolatos tanításban.

A fegyelemben akkor történne lényegi változtatás, hogyha a fegyelem már nem tükrözné vissza a fegyelem alapját képező hit igazságait. Például fegyelmi előírás letérdelni a szentáldozáshoz. Ez a fegyelmi előírás egy tanításon alapszik, mégpedig azon a tanításon, hogy Krisztus valóságosan jelen van az eucharisztiában. Ha ezt a fegyelmi előírást megváltoztatják, annak oka van. Ez az ok lehet jó ok (például lehet, hogy az emberek már nem tudnak letérdelni, mondjuk ha idősekről beszélünk – ezért láthatunk időről időre öreg embereket, akik nem térdelnek), de a változásnak lehet rossz oka is: a valóságos jelenlétben való hit hiánya. A fegyelmet érintő lényegi változás olyasmi lenne, ami a hitet érintő változásban gyökerezik.

Néhány konkrét lényegi változtatás

Mi tehát azt állítjuk, hogy a II. Vatikáni Zsinat változtatásai lényegi változást okoztak a katolikus vallásban.

Lényegi változtatás történt a tanításban, ami elsősorban és alapvetően a következő. A II. Vatikáni Zsinat előtt a Katolikus Egyház azt tanította: ő az egyetlen igaz Egyház, és rajta kívül nincs üdvösség. Ezzel szemben a II. Vatikáni Zsinat vallása azt tanítja: a Katolikus Egyház nem Krisztus egyetlen igaz Egyháza, hanem csak *egy* egyház, ami*ben* Krisztus Egyháza *létezik*, és hogy más vallások is az üdvösség eszközei. Ez a központi tanbéli változás, amit a II. Vatikáni Zsinat hozott. A többi – a fegyelmet érintő változtatások, a liturgiában történt változtatások – mind-mind ebből a központi tanbéli és lényegi változtatásból fakadnak.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Lényegi változtatás történt az istentiszteletben, ugyanis az új misekönyv a misének eretnek meghatározását tartalmazza, ami a misét alapvetően protestáns úrvacsoraként határozza meg; továbbá mivel az új mise – és általánosságban az új szentségek – mozdulatai és imái úgy lettek megalkotva, hogy egyfelől tagadjanak bizonyos – protestánsok körében népszerűtlen – katolikus tantételeket, másfelől viszont megerősítsenek bizonyos – a protestánsoknak tetsző – tévedéseket és eretnekségeket. Ez az, amit ösztönösen érezhetünk az új misében, ami zavar bennünket az új misében:[3] az új mise megfosztatott sok katolikus tanítástól, különösképpen a papságról szóló katolikus tanítástól, a Krisztus eucharisztiában való valóságos jelenlétéről szóló katolikus tanítástól, és attól a katolikus tanítástól, hogy a mise szent áldozatának lényege a Kálvária vérontás nélküli megújítása. Ezeket mind-mind eltüntették az új miséből. Továbbá visszataszítónak találhatjuk az új misében azt is, hogy protestáns tanok vannak benne jelen, mint például a gyülekezeti istentisztelet tana, miszerint a gyülekezet végzi az istentisztelet lényegi részét, a himnuszénekléssel és egyéb – úgynevezett – cselekvő részvétellel, és a pap – mint a protestáns lelkész – csupán elnököl efölött.

A megigazulással, az általános üdvösséggel és egyéb kérdésekkel kapcsolatos hamis tanítások is benne foglaltatnak az új liturgiában. Ezt ösztönösen visszataszítónak találhatjuk benne,

[3] Amikor ez a prédikáció elhangzott, még sokan éltek, akik régi misén, régi tanításon nőttek fel, és így az eredeti katolikus tanítást szívták magukba. Itt elsősorban róluk van szó, hiszen nekik volt összehasonlítási alapjuk, amihez képest az új mise „furcsa” lehetett. Nekünk, az újabb nemzedéknek, akik már ebbe nőttünk bele, ez tűnik természetesnek; mi már csak akkor vesszük észre, hogy valami nincs rendben, ha valamilyen módon kapcsolatba kerülünk az eredeti rítussal vagy hittel, és így lehetőségünk adódik összehasonlítani a „megújított” formával.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

de így talán meg sem fogalmazódott pontosan elménkben. Ezért fogok a következő hónapokban e dolgokról szólni. Ez most csupán egy összefoglaló; annak áttekintése, hogy miről tervezek beszélni.

A fegyelemben is lényegi változtatást hozott a II. Vatikáni Zsinat vallása, ugyanis ez az új vallás *nyilvánosan szentesíti* az ökumenizmust és az ökumenikus gyakorlatokat, méghozzá olyannyira, hogy manapság a nemkatolikus istentiszteleten való részvétel egyenest dicséretre méltó, holott korábban ez halálos bűnnek számított a hit erényével szemben, Isten első parancsolatával szemben. Ez a fegyelemnek nem pusztán mellékes változása. Nézzünk egy példát a fegyelem mellékes változására: például amikor XII. Piusz pápa a világháború alatt felmentette a nagyböjti böjtölés alól az európaiakat. Erre jó oka volt: akkoriban éhínség dúlt Olaszországban és Európa más országaiban, és mindenkinek sok nélkülözésben volt része. XII. Piusz pápa nem változtatta meg a böjtről szóló tanítást; nem azért akarta beszüntetni a böjtölést, mert megváltoztatta volna az evangéliumot – mintha a böjt már nem is lenne szükséges. Hanem a szorult helyzet miatt, amibe az emberek Európában kerültek, mondta, hogy nem kötelező böjtölniük. Ez mellékes változás a fegyelemben. Azonban van, amiről azt tartjuk, hogy *Isten legfőbb törvénye ellen* való, amit a tűzzel és füsttel beburkolt Sínai hegy szikláin nyilatkoztatott ki;

> „Én vagyok a te Urad, Istened,
> idegen isteneid ne legyenek énelőttem; […]"

Erre az isteni parancsolatra épül az egyházfegyelmi előírás, miszerint nem vehetünk részt nemkatolikus szertartásokon; nem vehetünk részt ökumenikus szertartásokon. Ha *ezeket* a fegyelmi előírásokat megváltoztatják – akkor ez bizony lényegi vál-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

tozás a fegyelemben. És ha valami korábban Isten első parancsolata elleni halálos bűn volt, most pedig mint erényt dicsérik, akkor megváltoztatták a fegyelmi előírásokat.

A hibás elmélet és bűnös gyakorlat teljes összhangja

Láthatjuk mindezt az új, nemkatolikus II. Vatikáni Zsinati vallás fejének, Karol Wojtyłának[4] tetteiben is, aki kötelességének tekinti, hogy annyi ökumenikus tevékenységet végezzen, amennyit csak bír. Ezek keretében részt vett már kígyóimádásban, engedte, hogy a hinduk felkenjék homlokát tehéntrágyából készült kenetükkel; varázsitalt ivott a polinéz szigetvilágban, stb. Szinte minden létező hamis istentiszteleti formában részt vett már. Nemrég a római mecset építését dicsérte; azt mondta, hogy sajnálja, hogy nem tudott maga elmenni. Képviselőket küldött, és azt mondta, csodálatos dolog, hogy a muzulmánoknak most már van olyan helyük Rómában, ahol imádkozhatnak.

Nemrég olvastam a *L'Osservatore Romano* című újságban, hogy a Bosznia-Hercegovinai bajokon sajnálkozik, és azt mondja, hogy a világban lévő minden viszálynak az az oka, hogy nincs a világban elég Assisi szelleméből. Ha esetleg nem tudnátok, mi Assisi szelleme: arra az 1986-os találkozóra utal,[5] ahova a Föld színén található összes vallást meghívták, hogy *hamis istentiszteleteiket katolikus templomokban végezzék.* Mindennek csúcspontja az volt, mikor arany Buddha szobrot helyeztek a tabernákulum tetejére, a feszület helyére, és buddhista pap imádta ezt a bálványt, miközben fura dalokat kántált, és megtömjénezte. Te-

[4]Ez a prédikáció 1995-ben hangzott el; akkor épp Karol Wojtyła, azaz II. János Pál állt a zsinati újegyház élén.

[5]Az eredeti 1986-os rendezvényt azóta megismételték 1993-ban, 2002-ben, 2011-ben és 2016-ban is.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

hát bálványimádó szertartást végzett egy assisi bazilikában.[6] És volt ott indián is, aki a Nagy Hüvelykujjnak mutatott be istentiszteleti szertartást. Ez fogja megoldani a világ problémáit: Assisi szelleme! Ez fogja elhozni a békét Bosznia-Hercegovinába – hogy Buddha szobrokat teszünk a tabernákulumra, és hogy a Nagy Hüvelykujjat imádjuk.

A szinkretizmus – ismert, elítélt tévedés

Mármost ezt az eszmét – hogy tegyük össze az összes vallást – szinkretizmusnak nevezzük. Nagyon régi eszme, nagyon régi tévedés. Több mint eretnekség: hitehagyás. Ez a katolikus vallás teljes elhagyása, nem csupán annak részleges megváltoztatása. Ezt XI. Piusz mondta 1928-ban. A következő idézet a *Mortalium animos* kezdetű enciklikából[7] való, ami az ökumenizmust ítélte el 1928-ban. Így szól:

> [Az ökumenikus mozgalmat pártolók] Ama tapasztalatuk alapján, hogy alig akad ember vallásos érzés nélkül, remélni merik s megvalósíthatónak tartják, hogy a különböző népek, bármennyire eltérő is a vallási fölfogásuk, egyes vallási tételekben – mint a lelki élet közös alapján – testvériesen egyetérthetnek. Azért e tárgyban gyűléseket, összejöveteleket, előadásokat szoknak tartani, nem csekély hallgatósággal, s meghívnak oda vitatárgyalásra válogatás nélkül mindenkit, a különféle pogányokat, a ”

[6] A szóban forgó bazilikát egyébként később, 1997-ben két erős földrengés súlyosan megrongálta.

[7] Lásd: http://figyelji.de/a/mortaliumra

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

> keresztényeket és a Krisztustól boldogtalanul elszakadtakat, akik annak isteni természetét és küldetését konokul és makacsul tagadják. Ilyen törekvéseket a katolikusok természetesen nem helyeselhetnek, mert azon a téves nézeten alapulnak, hogy az összes vallások többé-kevésbé jók és dicséretesek, mert ha nem is azonos módon, mégis valamennyien egyaránt megszólaltatják és kinyilvánítják azt a velünk született természetes érzést, amellyel Istenhez vonzódunk és az Ő uralmát hódolattal elismerjük. Akik ezt a nézetet vallják, azok nemcsak tévednek és csalódnak, hanem az igaz vallást elvetik – meghamisítván annak helyes fogalmát, s fokozatosan a természetelvűségbe és istentagadásba süllyednek. Nyilvánvaló azért, hogy az Istentől kinyilatkoztatott vallástól teljesen eltávolodik, aki az efféle érzelmű és törekvésű emberekkel tart.[8]

Tehát ne legyenek kétségeink: az új vallás, amit a II. Vatikáni Zsinat tár elénk, nem csupán eretnekség – mintha az nem lenne elég rossz önmagában –, hanem hitehagyás; az Isten által kinyilatkoztatott vallás teljes elhagyása. Mármost abban az esetben, ha a római katolikusok felismerik, hogy lényegesen megváltoztatták a vallásukat, kötelességük, hogy ennek ellenálljanak, ezt elkerüljék és elítéljék. A II. Vatikáni Zsinattal, illetve az abból következő változásokkal szembeni ellenállás, ezek elkerülése és elítélése alkotja a tradicionalista, azaz *hagyományhű katolikus mozgalom* lelkét.

[8]XI. Piusz pápa: *Mortalium animos* kezdetű apostoli körlevél, 2. pont

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Az ellenállás: a hagyományhű katolikusok

Ahol csak a világon katolikusok élnek, mindenhol jelen van a II. Vatikáni Zsinattal szembeni ellenállás; annak elkerülése és elítélése is. És bár a tradicionalista (azaz hagyományhű) mozgalom résztvevői között valóban sok a nézetkülönbség, és sok az egyet nem értés,[9] mindazonáltal az igazság vezérfonala végig szilárdan felismerhető: mégpedig hogy a II. Vatikáni Zsinat vallása *lényegileg* eltér a római katolicizmustól. Ezt a tanúságtételt az új vallás ellen minden római katolikusnak meg kell tennie. Így azoknak, akik részt vesznek a II. Vatikáni Zsinattal szembeni ellenállásban, annak elkerülésében és elítélésében, pontosan érteniük kell, hogy a II. Vatikáni Zsinat – illetve az azt követő reformok – hogyan és miért mondanak ellent a katolikus tanításnak, a katolikus istentiszteletnek és a katolikus fegyelmi rendnek. Ez az, amit a most következő hónapok alatt el fogok magyarázni. Továbbá – amit érdekesnek fogtok találni – el fogom mondani a történetét annak is, hogyan hajtották végre e nagy cselszövést az Egyházzal.

E terv – hogy ezt a humanitárius és dogma nélküli új vallást beillesszék az egyházba – már 200 éve ott volt az egyház ellenségeinek fejében; már akkor kimondták és le is írták ezt.

Remélem, e tudással felvértezve megerősítitek elhatározásotokat és kitartásotokat ezen új és hamis hitehagyással szembeni ellenállásban.

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

---

[9] A hagyományhű katolikus mozgalom belső vitái aköré csoportosulnak, hogy hogyan kell értelmeznünk ezt az Egyház történelmében eleddig példátlan helyzetet, és hogyan kell rá reagálnunk. A megoldási javaslatok áttekintésére az utószóban említett anyagot ajánljuk.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

2. Az immanentizmus

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

Minden épületnek van alapja. A II. Vatikáni Zsinat *eretneksége épületének* azt az elképzelést tekinthetjük, hogy a Katolikus Egyház nem teljes mértékben azonos Krisztus Egyházával, hanem Krisztus Egyháza valamiféle nagy, szellemi egyház, amely ebben és abban meg amabban az egyházban is létezik. Létezik a Római Katolikus Egyházban, az anglikán egyházban, a görögkeleti egyházban. Ez – ahogy múlt héten is mondtam – a II. Vatikáni Zsinat nagy eretneksége: tagadja a tényt, hogy a Római Katolikus Egyház Krisztus egyetlen igazi egyháza, hogy kizárólag ez Krisztus Egyháza, és kizárólag ez Krisztus titokzatos teste. Ezt a tanítást a *Lumen gentium* kezdetű dokumentumban tagadták meg, ami a zsinat Egyházról szóló dokumentuma. De ha ez az épület, akkor ennek az épületnek valamiféle *alapon* kell nyugodnia; ma[10] erről az alapot adó tévedésről fogok beszélni.

A II. Vatikáni Zsinat egyházzal kapcsolatos eretneksége mögötti tévedés magát Isten természetét érinti, illetve Istennek az emberekhez való viszonyát. Először az Egyház tanítását fogjuk átvenni. (Az eretnekség egyik akaratlan jótékony hatása az, hogy válaszul az Egyház tovább elmélkedik a tanításáról, és még világosabban és részletesebben kifejti azt.)

[10]Ez a prédikáció eredetileg 1995. augusztus 27-én hangzott el. A hangfelvétel itt érhető el: http://figyelji.de/a/predikaciokra/v2-02

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A katolikus tanítás Isten és az ember viszonyáról

Először is elevenítsük fel az Egyház ezen dolgokra vonatkozó tanítását. Az Egyház Istenről azt tanítja, hogy Ő végtelen és mindenben tökéletes. Egy teljesen másik rendbe tartozik, a természetfölötti rendbe, a nem-teremtett rendbe. Ez eltér a mi rendünktől; a miénk a teremtett rend, a természeti rend. Ez két külön világ. Isten teljesen független, nem teremtmény; Ő csak saját magának van alárendelve. Mindöröktől fogva létezik, és mindörökké létezni is fog. Mi, sőt akár még a legtökéletesebb angyal is, akit Isten teremtett, le egészen a legkisebb virágsziromig, mi mind egy másik rendbe tartozunk: a teremtett rendbe, a természeti rendbe. Tehát itt a természetről beszélhetünk, a malaszttal ellentétben. A malaszt részvétel Isten életében; a természet pedig a természet. A természet különbözik Isten életétől.

Továbbá azt is tanítja az Egyház, hogy a természeti rend teremtményei semmilyen módon sem nyerhetik el a természetfölötti rendben való részvételt – ami Isten élete –, hacsak Isten nem emeli fel őket erre a szintre a megszentelő malaszt által. Ahogy szárnyak nélkül nem tudunk repülni, ugyanígy Isten természetfeletti életét sem tudjuk elérni, hacsak Isten nem ad nekünk ehhez eszközöket. Ez az eszköz pedig a malaszt.

Az ember a megszentelő malaszt állapotában teremtetett meg, de saját hibájából elveszítette azt, és emiatt elválasztatott Istentől. Így tehát már nemcsak azért van elválasztva az ember Istentől, mert Isten a természetfölötti rendben van, mi pedig a természeti rendben, hanem ezenkívül még a bűn miatt is külön van választva Tőle. Isten ugyanakkor az Ő végtelen kegyelméből elküldte Egyszülött Fiát, hogy megváltson minket, azaz a kereszten kiérdemelje bűneink bocsánatát, és így elhárítsa az akadályt Isten életében való részvételünk elől.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Miután ezen akadály elhárult, újra lehetőségünk nyílik arra, hogy – Krisztus követése, az Ő parancsainak megtartása, az Ő Egyházához való tartozás és az Egyház szentségeinek használata által – visszakerülhessünk a természetfölötti rendbe, azaz evilági életünkben visszaállhat bennünk a megszentelő malaszt, halálunk után pedig a mennybe kerülhetünk. Krisztus életében való ezen részesülés a keresztség szentsége által történik meg, ahol is bűneink eltörlődnek, és részévé válunk az Ő Egyházának. Mert Krisztust nem lehet megközelíteni, csakis azon a módon, amit Ő fektetett le – ez a mód pedig a Katolikus Egyház, méghozzá *kizárólag* a Katolikus Egyház. Mivel ugyanúgy, ahogyan csak egyetlen Krisztus létezik, ugyanúgy Egyházból is csak egyetlen-egy van; egyetlen ajtó nyílik Krisztus felé, egyetlen felvonóhíd vezet a várba: az Egyház. Ahhoz, hogy elnyerhessük Krisztust, hogy elnyerhessük a természetfeletti rendet, be kell lépnünk az Egyházba, és használnunk kell az Egyház szentségeit, különösen az Oltáriszentséget.

Az is szükségeltetik, hogy mindenben engedelmeskedjünk Istennek és az Ő Egyházának, és ha elbukunk, járuljunk szentgyónáshoz. Dióhéjban ez a vonatkozó katolikus tanítás.

Ennyiből is láthatjátok, hogy a katolikus tanítás megőrzi a két rend közötti különbségtételt, és megőrzi a tanítást, hogy a Katolikus Egyház az egyetlen igazi Egyház, az egyetlen ajtó Krisztus felé; az üdvösség egyetlen módja.

A modernista elképzelés Isten és az ember viszonyáról

Tekintsük át most a vonatkozó modernista tanítást, avagy a modernizmus alapvető tévedését, ami a modernizmus épületének magát az alapját adja.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Először is itt van a természeti rend és a természetfölötti rend közötti bármilyen különbségtétel elmosása. Mivelhogy azt mondják: „mi nem ismerhetjük meg ezen dolgokat", azaz tagadják annak a lehetőségét, hogy az ember bármit megismerhessen azon kívül, amit közvetlenül megtapasztal, ők tulajdonképpen fenomenologisták – ami csak egy előkelő kifejezés arra, ha valaki azt mondja: „semmi nem valódi, csak az, amit megtapasztalunk". Ez a gondolkodásmód az egzisztencializmus filozófiájaként ismeretes. Ezek mind nagy és előkelő szavak, de az egész ezen az egyszerű mondaton nyugszik, amit az előbb már kimondtam: „semmi sem valódi, csak az, amit érzékelünk vagy megtapasztalunk". Láthatjuk, hogy ebből az elvből kiindulva minden igazság relatívvá válik – hiszen az, amit valaki lát, érzékel és érez, különbözik attól, amit másvalaki lát, érzékel és érez. Így aztán az igazság relatív (avagy viszonylagos) dologgá válik, emiatt az objektivitás (avagy a tárgyilagosság) fogalma ebben a rendszerben képtelenség lesz.

Tehát a modernisták ezt mondják: mi tagadjuk ezt a nagyon elvont és skolasztikus különbségtételt a természetfölötti rend és a természet között.

Azután azt is mondják, hogy Isten minden emberben jelen van, minden teremtett dologban jelen van. Ezt az állítást akár helytállóan is lehetne értelmezni: igen, Isten mindenhol jelen van – tehát a kősziklában és a kutyában is –, de nem az Ő természetfölötti életével van jelen bennük, hanem úgy van jelen, mint a természet szerzője, mint Teremtő. Isten minden egyes létező dolog számára jelen van; fenntartja azok létezését; amikor mozognak, előreirányító (isteni) végzés segítségével mozgatja azokat. Enélkül az egész teremtett világ megszűnne létezni, megszűnne mozogni. De még mindig végtelen nagy távolság van Isten és a teremtmény között, még akkor is, ha Isten min-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

den egyes teremtmény számára és minden egyes teremtményben jelen van. Isten mindezen dolgok fölött áll. Ő nem része a teremtménynek, nem alkotja a teremtmény lényegének részét csak azért, mert jelen van számára. Viszont a modernisták azt mondják: Isten mindenkiben jelen van, méghozzá oly módon, hogy életet ad az egész teremtett világnak; természetfeletti módon van jelen, azaz az Ő természetfeletti életével.

Egy érdekes megjegyzés ehhez: a Ben-Hur című filmet 1960-ban láttam, mikor először bemutatták. 10 éves voltam, akkor még nem vettem észre a hibát. De amikor később, felnőttként újra láttam, észrevettem, hogy elhangzik a filmben egy érdekes dolog. Két római katona beszélget Krisztusról; egyikük – aki már korábban is Jeruzsálemben volt – magyarázza a dolgokat a másiknak, akit csak most helyeztek Jeruzsálembe. A következő kérdés hangzik el: „Mit tanít ez az ember?". A kérdésre a válasz: „Azt tanítja, hogy Isten minden emberben jelen van." Amikor legközelebb megnézitek ezt a filmet, figyeljetek erre a mondatra: „Azt tanítja, hogy Isten minden emberben jelen van." Azt kérdeztem magamban: „Hol találhatjuk meg ezt az állítást Krisztus evangéliumában? A Szentírásban vagy a szent hagyományban hol található meg ez az állítás, hogy Isten minden emberben jelen van?" Krisztus soha nem ejtette ki ezeket a szavakat, ennek ellenére mégis neki tulajdonították őket 1959-ben – pont akkor, amikor XXIII. János lett a pápa, és összehívta a zsinatot. Érdekes dolog ez.

A modernisták azt mondják, hogy Isten minden ember számára kinyilatkoztatja magát bensőleg, méghozzá különböző módokon, hogy így minden ember érezze és megtapasztalja Isten jelenlétét önmagában. Ez nagyon szépen hangzik, de történetesen teljesen hamis. Isten azoknak nyilatkoztatja ki magát, akiket kiválasztott. Az Ószövetségben Mózesnek és a prófétáknak; ők pe-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

dig vették ezen kinyilatkoztatást, és – az isteni befolyás hatása alatt – továbbadták azt a többi embernek, szóban vagy írásban. Isten nem nyilatkoztatja ki magát mindenki számára. A kinyilatkoztatás egy objektív, azaz tényszerű dolog, ami az Ószövetségben Mózestól és a prófétáktól származott, az Újszövetségben pedig magától a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki közölte azt az apostolokkal, akik aztán vagy szóban adták tovább a tanítást, vagy pedig leírták azt. Innen származik a kinyilatkoztatás. Isten nem bennünk nyilatkoztatja ki magát. Igen, előfordul, hogy a segítő malaszt útján ösztökél valamire egy bűnöst, de nem nyilatkoztatja ki magát, nem fedi fel nekünk saját természetét.

A modernista rendszerben mindenkinek megvan a „vallási tapasztalata"; mindenki „megtapasztalja Istent". Mivel azonban az emberek különböző helyeken élnek, és ami a legfontosabb, különböző a kultúrájuk, ezért ezek a kultúrák a vallási tapasztalatra is hatást gyakorolnak. Így tehát a buddhista vallási tapasztalata különbözik az afrikai kígyóimádóétól, a Görögországban élő görögkeletiétől, vagy a Rómában élő római katolikusétól. Viszont mindez ugyanúgy Isten Lelkében gyökeredzik, Aki mindenkit vallási tapasztalatokra sarkall. Mivel nem létezik objektív igazság, csak az a „tapasztalat-igazság", amiről fentebb már beszéltem, ezért minden vallási tapasztalat igaz. Számodra igaz, mivel megtapasztalod Istent, a saját magad módján.

Mindez ki van fejtve Szent X. Piusz pápa *Pascendi dominici gregis* kezdetű enciklikájában,[11] az „Immanentizmus" című fejezetben. Úgyhogy ha többet akartok megtudni a modernizmusról, olvassátok el ezt a szekciót. Kissé elvont és bonyolult, de a

[11] Lásd: http://figyelji.de/a/pascendire

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

lényege az, hogy az immanencia elve Istent természetfölötti módon belehelyezné minden emberbe, sőt minden dologba. Ennek a tannak pusztító következményei vannak, méghozzá a következők.

Az első, hogy összekuszálódik a természeti és a természetfölötti rend. A modernizmus minden emberbe belehelyezi Isten természetfölötti jelenlétét és megtapasztalását, így aztán a természeti rend és a természetfölötti rend közötti határ eltűnik.

A modernizmus egyik hatása: az ember istenítése

Így aztán ebből a borzalmas tévedésből két további tévedés következik.

Az első, hogy az ember Istenné válik. Ha eltöröljük a határokat, az első, ami történik, hogy az ember Istenné válik. Ha az istenit belehelyezzük az emberbe; ha azt tartjuk, hogy minden ember fel van ruházva lelkében az isteni jelenléttel – tekintet nélkül az eredendő bűnre és a személyes bűnökre, anélkül, hogy Isten felemelte volna őt a megszentelő kegyelem állapotába –, akkor ez azt jelenti, hogy az emberi lények természetüknél fogva, a saját erejükből képesek elnyerni Isten életét. Ez a tan egy kisebb istenség szintjére emeli fel az embert, az egész emberiséget egészében véve pedig nem mássá, mint magává Istenné teszi.

Mármost az ember istenségének ezen hirdetése, az ember istenítése nem új találmány. Friedrich Nietzsche olyan világosan kimondta ezt, ahogy csak lehetett, már a 19. században: az ember Isten, az emberiség Isten. És a XX. század ennek az elvnek jegyében telt. A szabadkőművesek már legalább 200 éve, 1736-ban ugyanezt a tant hirdették, hogy az ember Isten. Az ember található mindennek a csúcsán. És ugyanez a liberálisok tanítá-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

sa és szellemisége is, akik egyszerűen magukévá tették a szabadkőművesség teljes szellemiségét.

E tan erkölcsi következménye az, hogy az ember a továbbiakban már nincs alárendelve Istennek. Már nem Isten mint cél felé irányul, hanem saját magának van alárendelve. Az ember, mint ember – ez a humanizmus, hogy az ember csak saját magának van alárendelve. Ez majdhogynem bárminek igazolása előtt megnyitja a kaput, amennyiben az hozzájárul az ember kényelméhez. Így aztán azt láthatjuk, hogy a modern társadalom jóváhagyja az abortuszt, az öngyilkosságot, a születésszabályozást, a válást és az újraházasodást, a szexuális promiszkuitást és az erkölcstelenség egyéb formáit. Miért? Az indoklás minden esetben ugyanez: „azért, mert ezek az dolgok hozzátartoznak az ember kényelméhez". És ha az embert tekintjük a végső célnak, akkor mindennek van is értelme. Azonban ha Isten a végső mérce, akkor Isten törvényének alá kell szállania, és el kell törölnie mindezen dolgokat. Például az ember nem ölheti meg magát, mivel Istenhez tartozik. Isten az életének szerzője, és halálának szerzője is. Tehát nem „jelentkezhet ki" az életből úgy, ahogyan egy hotelből kijelentkezik az ember. A születésszabályozásra is ugyanez vonatkozik. Isten a méhen belüli élet szerzője; Isten dönti el, hogy a gyermek megfoganjon-e, hogy a csecsemő kitöltse-e az idejét az anyaméhben. Ez mind Istenre tartozik. Ugyanez igaz az egész nemi erkölcsre.

Mivel ebben a rendszerben az emberiség egésze Isten, a nagy erkölcsi gondok nem a fenti dolgok; sőt, azok inkább erények. A nagy erkölcsi gondok a következők: a környezet, az ózonréteg, az emberi jogok, a világ javainak újraelosztása a harmadik világ nemzetei számára, a háború elkerülése bármi áron, illetve egy világköztársaság, egy világkormány felépítése. Az állatok megmentése, a globális gondolkodás – ezek a zöld erkölcsi aggályok.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Olyannyira így van ez, hogy ha véletlenül nem a megfelelő szeméttartóba dobunk ki valamit, vagy ha pénzt keresünk, és Afrikában élnek olyanok, akiknek kevesebb a vagyonuk, mint nekünk, akkor megpróbálják elérni, hogy emiatt bűnösnek érezzük magunkat. Valamiképpen szolgálnunk kell ezt az erkölcsi rendet, és akik a környezet ügyét támogatják, vagy bálnákat akarnak menteni – vagy éppen rovarokat, vagy a talajban élő baktériumokat – ezek ma a nagy hősök. Tudom, képtelenségnek tűnik, de ők a társadalom nagy hősei. Ők számítanak erkölcsi mércének, mert ők azok, akik foglalkoznak az emberiség nagy erkölcsi problémáival. Látjátok, hova jutottunk? Ha netán megölsz egy patkányt, akkor szégyelld magad, mivel valamiképpen megzavartad a környezetet. Manapság embereket tartóztatnak le ilyesmik miatt.

A modernizmus másik hatása: Isten lefokozása

A liturgikus hatás az emberközpontú liturgia. Mivel Isten minden emberben jelen van, a párbeszéd által lehet felfedezni — mondják a modernisták. Nem úgy fedezhetjük fel Istent, hogy csendben eléje járulunk imádságban, vagy hogy sanyargatjuk magunkat, vagy hogy a vallásos életet választjuk egy kolostorban; nem így találjuk meg Istent, hanem a párbeszéd által. Így tehát a pap a nép felé fordul, és párbeszédet folytat vele. Az emberek a béke jeleként kezet ráznak, és egyes egyházmegyékben egymás kezét fogják a Miatyánk alatt, hogy kifejezzék együttérzésüket. Röviden: a profán válik szentté; ami természetes, az válik természetfölöttivé. Minden emberi erőfeszítés és cselekmény isteni minőséget nyer. Ezért aztán a középiskolás diákok felajánláskor előrehozzák a kosárlabdájukat és az edzőcipőjüket.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Ez tényleg képtelenségekhez vezet, mivel kosárlabdázásuk új és isteni minőséget vesz fel.

Az igaz vallásban Isten a legjobbat követeli tőlünk. Saját magunk feláldozásának jelképét. Az Ószövetségben a legtisztább bárányt, a hiba nélkül való bárányt, a nyáj legjobbikát; hogy vegyük azt a bárányt, és az legyen az áldozat. Isten önmagunk jelképeként követeli, hogy a legjobbat ajánljuk fel magunk helyett, mivel Isten végtelen fenségében és fennhatóságában önmagunk feláldozását is követelhetné, ahogy megkövetelte ezt Izsák feláldozásánál, és elfogadta saját Fiának áldozatát.

Ne felejtsük el, hogy emberáldozat váltott meg bennünket, az Ő egyszülött Fiának feláldozása; az Ő vére, amit kiontott. Ez emberáldozat, és mivel a mi áldott Urunk az Ő szent emberségében a Szentháromság második személyéhez kapcsolódott, egyszersmind isteni áldozat is; elsődlegesen és legfőképpen isteni áldozat. De az emberi áldozatot is kérte, és elfogadta Fiának feláldozását. Kérhetné ugyanezt tőlünk is, de mivel irgalmában ezt nem kéri, azt kéri tőlünk, hogy a legjobbat ajánljuk föl Neki.

Az új liturgiában a gitár és általánosságban a profán zene használatával is találkozhatunk; dzsesszel, mozifilmekből – akár erkölcstelen mozifilmekből – származó szerelmes dalokkal, rockzenével és tánczenével. Még a tánczene is egy bizonyos isteni minőséget vesz fel. Mindaz, ami csupán emberi, immár szentnek számít. Mindent bevonszolnak a szentélybe.

❋

És az érem másik oldala – azaz annak a hibának a második következménye, hogy a természetes és a természetfölötti közötti határt lerombolták –, az, hogy Isten emberré válik. Az előbb beszéltem arról, hogy az ember Istenné válik; most arról fogok beszélni, hogy Isten emberré válik.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A modernizmus tévedése letaszítja trónjáról a mindenható Istent, és így már Ő is csak „egy közülünk”. Nincs szó többé természetfölötti rendről, ami után vágyakozni lehetne. Ennyi az egész. Nem lehet följebb emelni az embert; már a csúcson van. Ez a tévedés megmutatkozik a tanítás és igazhitűség borzalmas leromlásában. Nincs a tanításoknak egy olyan fix csoportja, amihez ragaszkodni kellene, hanem higgye csak mindenki azt, amit a legjobbnak tart.

Az erkölcs terén ez az emberi kényelem erkölcsiségéhez, egy pusztán természetes céloknak alárendelt erkölcsiséghez vezet, amiről a fentiekben már szóltam. Pusztán természetes célokról van szó; hiszen szerintük az emberi élet célja nem természetfeletti; az pusztán természetes célok felé tart. Az emberi létnek többé már nem az a célja, hogy elérjük Isten boldog színelátását, hanem az, hogy mindennapos emberi tapasztalatainkban megtapasztaljuk Istent. Ne feledjük, hogy szerintük Isten az emberiség, és ezért az emberiség java az, amire törekednünk kell. Az emberek erkölcsi értékét nem a parancsolatoknak való engedelmesség alapján ítélik meg, hanem pusztán természetes erények alapján: hogy az illető kedves ember-e.

És pontosan ez történik a *Novus Ordo*[12] temetéseken. Valaki eljátssza az elhunyt kedvenc számát[13] (mindegy, hogy az honnan származik; lehet ez akár egy Bing Crosby dal, vagy bármi más is), majd behozzák az elhunytat, a pap pedig arról beszél, hogy milyen nagyszerű ember is volt ő. Pusztán természetes megfontolások, pusztán természetes erények – bár bizo-

[12]A szerző a *Novus Ordo* – azaz latinról magyarra fordítva: „Új Rend” – kifejezés alatt az *egész rendszert* érti, ugyanis ez egy *Ordo*, azaz rend, rendszer; tantételek, erkölcsi tanítások, istentisztelet és egyházfegyelem rendszere, ami a II. Vatikáni Zsinat és a II. Vatikáni Zsinat utáni reformok terméke.

[13]Itthon ez a szokás még nem terjedt el.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

nyos esetekben még az is kérdéses, hogy egyáltalán erényekről beszélhetünk-e.

Lecsupaszított, banális liturgia

Liturgikus szempontból ez az elv a liturgia teljes ellaposításához vezet, amit a templomok teljes lecsupaszításában láthatunk; az alacsony mennyezetekben, abban a sivár, gyűlésteremszerű kinézetben, ami a modern templomokat jellemzi. Ugyanezt láthatjuk a szépség és kiválóság elhagyásában a liturgikus tárgyak, az oltár és a templomok díszítése terén. Manapság a *Novus Ordo* templomokban olyan olcsó dolgokat használnak az oltáron, amiket az ember még a saját házában sem használna. Olyan asztalok felett mutatják be az – úgymond – szentmisét, amiket az ember szégyellene a saját háztartásában látni. Előfordul az is, hogy kehely helyett agyagpoharat használnak. Az ember nem használna a háztartásában agyagot, nem használná ezeket a csúnya és értéktelen tárgyakat, melyeket ők kiraknak az oltárra.

Miért teszik ezt? Azért, mert Isten „egy közülünk". Nincs rá szükség, hogy a legjobbat vegyük elő az Ő számára. Ő egy közülünk.

A Katolikus Egyházban a legjobbat adjuk Istennek. A legjobbat. Miért? Mert ebben saját magunkat adjuk oda. Amikor a legjobbat hozzuk, a legdrágább dolgot hozzuk, amit csak megengedhetünk magunknak, akkor ez saját magunkat jelképezi. Áldozatot hoztunk ennek érdekében. Menjetek, nézzétek meg a régi templomokat, amiket az őseink építettek; ők áldozatot hoztak azokért a templomokért. Feladták a világ dolgait azért, hogy azok a templomok gyönyörűen nézzenek ki. Mivel magukat Istennek adták, saját magukat helyezték Isten oltárára, és saját magukat áldozták föl. Ezért néznek ki olyan szépen a régi temp-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

lomok. Meg lehet nézni azokat a templomokat, amik a középkorban, vagy a reneszánsz korban, vagy bármikor máskor épültek. De ha megnézzük a mai templomokat, akkor azt látjuk, hogy nem néznek ki szebben, mint egy buszmegálló vagy egy bank. (Sőt, általában a bankok még jobban is mutatnak.)

Ugyanezt a szellemiséget láthatjuk a *Novus Ordo* papokban is, amikor arra törekszenek, hogy ugyanazon a szinten legyenek, mint a többi ember. Mint például Saginaw egyházmegye püspöke[14], aki azt kérte, és meg is kapta, hogy nevezzék csak egyszerűen Kennek. Más papok meg ezt mondják: „hívjatok csak Bobnak, hívjatok Bobnak". Ugyanezt láthatjuk abban is, hogy nem viselnek megkülönböztető öltözetet, hanem sportdzsekit, vagy valamilyen más, többnyire visszataszító ruhát hordanak. Bár többnyire abból, ahogyan öltöznek, látható, hogy papok – annak ellenére, hogy próbálnak nem annak látszani.

A templomban bizalmaskodó és könnyed hangulat uralkodik, ami egyáltalán nem segíti elő az evangélium átadását. Például a papok ki-kiszólnak a néphez az oltár mellől, és nagyon hanyagul viselik magukat az oltárnál, ahogy a ministránsok is. Az Istennek kijáró összes tisztelet eltűnt, mivel Isten csak egy közülünk. Egy a srácok közül, hogy úgy mondjam. És mindez a modernizmus alapvető tévedéséből következik.

❋

A következő részben megvizsgáljuk, hogy ez az alapvető tévedés hogyan vezet az ökumenizmushoz, ami a II. Vatikáni Zsinat egy másik alapvetése.

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

[14]Saginaw az amerikai Illinois állam egyik egyházmegyéje. Az említett püspök Kenneth E. Untener, aki 1980 és 2004 között állt az egyházmegye élén.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

3. Az ökumenizmus eretneksége

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

A harmadik részben[15] az ökumenizmusról szeretnék beszélni.

Nincs is alkalmasabb nap ezekről a dolgokról beszélni, mint a mai nap, ami éppen a modernizmus buzgó ellenfelének, Szent X. Piusz pápának ünnepe.

Visszatekintés

Az előző részben áttekintettük, hogy a modernizmus teljes egészében a belső vallási élményen alapszik. Ebben a rendszerben a kinyilatkoztatás nem Istentől érkezik hozzánk az Egyházon keresztül, annak tévedhetetlen tanításában, hanem Isten minden egyes személynek egyénileg nyilatkoztatja ki magát. A kinyilatkoztatás tehát belső megtapasztalás. Ezért az Egyház dogmái nem az igazságoknak rögzített és megváltoztathatatlan gyűjteménye, amihez minden embernek ragaszkodnia kell kiközösítés terhe alatt. Ez lenne a katolikus rendszer: a dogmák Isten által kinyilatkoztatott igazságok, amiket Isten az Ő trónusáról nyilatkoztatott ki számunkra a kinyilatkoztatásban, és amiket az Egyház tár elénk tévedhetetlen módon. Ha tagadnánk ezen dogmák bármelyikét, akkor ezzel magának Istennek az igazmondását tagadnánk. Így tehát akár egyetlen dogma megtagadása által is eretnekké válik az ember, és ezzel automatikusan kívül kerül az Egyházon. Ez a katolikus rendszer.

[15] Ez a prédikáció eredetileg 1995. szeptember 3-án hangzott el. A hangfelvétel itt érhető el: http://figyelji.de/a/predikaciokra/v2-03

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A modernista rendszerben viszont a dogmák pusztán személyes vallási élményeink kifejeződései; számunkra igazak, de nem szükségszerűen igazak mások számára. Ugyanúgy ki vannak téve a változásnak, ahogyan vallási élményeink is ki vannak téve a változásnak. Ezért aztán a dogmákban fennálló különbségek a modernista számára nem jelentenek komoly problémát. A katolikusok számára ez jelent mindent, ahogyan már elmondtam. Ez az egész hit; az Egyházba való belépőnk a katolikus dogmák mindegyikének elfogadása. De a modernista számára a dogmákat meg lehet változtatni, lehet róluk tárgyalni, vagy mindenesetre nem jelentik a vallási egység komoly akadályát.

Az ökumenizmus rövid története

Az ökumenikus mozgalom a 18. századig nyúlik vissza; olyan öreg, mint George Washington. Immanuel Kant porosz filozófus, a modernizmus alapítója azt mondta, hogy minden vallás az érzéseken alapszik. Ő volt az első, aki leválasztotta a vallást minden objektív dologtól, és azt mondta, hogy mindez belső érzések összessége. A dogmák semmit sem jelentenek, hiszen olyasmikről szólnak, amik nem személyes megtapasztalások. Azt mondta, hogy az lesz a vallás legnagyobb napja, amikor minden vallás eltörli az egymás közti különbségeket, és egy nagy vallássá olvad össze.[16]

A 19. században a protestánsok körében virágoztak ezek az eszmék. Feladták azt a nézetet, hogy a Biblia Isten szava, és elkezdték azt teljességgel emberi terméknek tekinteni. Ezzel elhagyták a kinyilatkoztatás és dogmák számukra létező egyetlen forrását; az objektivitás és az Istennel ebben az értelemben még fennáló kapcsolat egyetlen forrását: hogy legalább a Szentírást

[16]Erről a törekvésről lásd még: http://figyelji.de/az/atalakitasra

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Isten szavának tekintették. Így aztán megfosztották értelmüktől saját dogmáikat, hiszen nem maradt semmilyen objektív alapjuk – így már mind csak érzések.

Az 1850-es években Angliában létrejött az ún. „Társaság a Keresztények Egységéért". Eme társaságnak az volt a kitűzött célja, hogy előmozdítsa a keresztények egységét. A következőt mondták: Krisztus egyháza három ágból áll. Az egyik az anglikán egyház, a másik a görögkeleti egyház, a harmadik pedig a Római Katolikus Egyház. Eredetileg csak egyetlen törzs volt, de a viták miatt – amit szerintük a pápák zsarnoki kormányzása okozott – ez a törzs különböző ágakra vált szét. Tehát mindegyik ág ugyanahhoz a fához tartozik; ebben az értelemben mindegyik ág érvényes, de mindazonáltal ezek különálló közösségek, elkülönült kormányzással és különböző tanítással.

Felhívást intéztek Róma felé, hogy Róma fontolja meg az újraegyesülést ezen feltételek mellett: tehát hogy annak ellenére, hogy különbségek vannak a dogmákban, illetve az egyes egyházak (tehát az anglikán egyház és a Római Katolikus Egyház) kormányzása között, mindhárom egyház tekintse a többit is Krisztus egyháza érvényes ágának. Az Egyház erre határozott *nemmel* felelt. Ezt mondta: nincs még egy olyan nézet, ami *jobban eltérne* a Katolikus Egyház helyes fogalmától, mint ez. Ugyanis a Katolikus Egyház egyetlen sziklára épült, egyetlen összefüggő testet alkot, amit a hit és szeretet egysége tart össze.

Az ún. ágelmélet ugyanezen elítélését belefoglalták az I. Vatikáni Zsinathoz összeállított előkészítő anyagokba is, amit kiosztottak a zsinati atyák között, de végül – a francia-porosz háború miatt – soha nem szavaztak róla. Nagyon valószínű azonban, hogy megszavazták volna, és kifejezi az Egyház gondolkodását erről a kérdésről. Ezen elítélő nyilatkozat azt mondja, hogyha bárki, aki azt mondaná, hogy az igazi Egyház nem egy önma-

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

gában álló test, hanem több különböző, egymástól eltérő, kereszténynek nevezett társaságból áll össze, és kiterjed ezekre a társaságokra; vagy hogyha bárki azt mondaná, hogy különböző társaságok, amik egymással nem értenek egyet a hitvallásban, és közösségileg elkülönültek egymástól, tagjai vagy részei lennének Krisztus egy és egyetemes Egyházának, az legyen kiközösítve.

Patrizi bíboros, aki a Szent Officium[17] feje volt abban az időben, így válaszolt az angol protestáns lelkipásztoroknak:

> „[…] De az, hogy keresztények és egyházi személyek eretnekek irányítása alatt imádkozzanak a keresztény egységért, és – ami még ennél is rosszabb – mindezt olyan szándék szerint tegyék, amit gyökeresen átitatott és megmételyezett az eretnekség, ez teljességgel tűrhetetlen. Ezért a legnagyobb gondossággal szükséges eljárni, hogy katolikusok sem a jámborság szempontjai miatt, sem pedig téves vélemények által megtévesztve, melyekről az imént beszéltünk itt, ne csatlakozzanak ehhez a társasághoz, vagy más hasonlókhoz. Ne is támogassák ezeket semmilyen módon, nehogy egy újfajta keresztény egység hamis vágya által elragadva elvágják magukat attól a tökéletes egységtől, ami Isten kegyelmének csodálatos ajándéka által szilárdan áll Péter kőszikláján.”

[17] A Szent Officium (avagy Szent Hivatal) a római kongregációk közt a legrégibb; a legfőbb hitügyi hatóság. Felügyel a hit- és erkölcstanra, ítélkezik bizonyos hitellenes büntetendő cselekményekről stb. Az átszervezés utáni új neve: „Hittani Kongregáció.”

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Az ökumenikus mozgalom mindazonáltal folytatódott. A protestánsok konferenciákat szerveztek ezen hamis keresztény egység előmozdítására, amire a katolikus hívőket, sőt az egyházi személyeket is meghívták – de az Egyház ezt mindig is elutasította. A mozgalom terjedése és növekvő befolyása hívta életre 1928-ban XI. Piusz pápa *Mortalium animos* kezdetű enciklikáját,[18] amiben elítélte az ökumenikus mozgalomnak magát az alapvetését, és megtiltotta a katolikusok számára, hogy abban részt vegyenek. Ebben az enciklikában olvashatjuk – ahogy ezt már az első részben is idéztem nektek –, hogy az ökumenizmus az Isten által kinyilatkoztatott vallás elutasításával egyenértékű. Ezen okból kifolyólag az ökumenizmust nem eretnekségnek, hanem hitehagyásnak kell tekintenünk.

Mindennek ellenére sok olyan egyházi személy maradt a Katolikus Egyház kebelében – mintegy a hajó gyomrában rágcsáló patkányként –, akik továbbra is egy liberális pápára vágytak, aki majd jóváhagyja az ökumenikus mozgalmat. Itt van például a Dom Lambert Beauduin nevű bencés szerzetes, aki bőszen vágyott a liturgia megváltoztatására. Az 1920-as, ’30-as években járunk. Dom Beauduin a liturgikus reform úttörője volt, és Roncalli – a későbbi XXIII. János – közeli barátja. Amikor XII. Piusz pápa megbetegedett, és az emberek a leendő új pápa személyéről kezdtek spekulálni, Dom Beauduin XXIII. János megválasztását támogatta, mondván, hogy ő képes összehívni egy zsinatot, ami szentesíti az ökumenizmust.

És tényleg XXIII. János volt az ő emberük. A II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dekrétuma[19] teli van tévedésekkel, és ezeket a tévedéseket megerősítették – illetve még további

[18] Lásd: http://figyelji.de/a/mortalium-animosra

[19] A II. Vatikáni Zsinat *Unitatis redintegratio* kezdetű dekrétuma az ökumenizmusról. Lásd pl. http://figyelji.de/csak/ovatosan/unitatis

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

tévedésekkel súlyosbították – a Montini és Wojtyła nevű eretnekek, akik VI. Pál és II. János Pál néven ismeretesek.

Az ökumenizmusból következő tévedések

A fent említett dekrétumban számos tévedés található, de a rendelkezésre álló szűkös időben csak a következőket sorolom fel:

(1) Az első tévedés, hogy a Katolikus Egyház híján van az egységnek a kereszténységet érintő megosztottságok miatt. Ez eretnekség. Ők is pontosan ilyennek látják Krisztus Egyházát, mint amit az ágelmélet leírt: sok különböző, de önmagát kereszténynek valló társaság nagy egyvelegének – nem pedig a Római Katolikus Egyháznak, ami a római pápának van alávetve. Ezért mondják, hogy nem egységes Krisztus Egyháza, mivel megtalálható benne e megosztottság: vannak görögkeletiek, vannak protestánsok, és vannak katolikusok. Ez eretnekség. Mintha a mi Urunk Getszemáni-kertben mondott imádsága – amikor azt mondja, hogy az Egyháznak egynek kell lennie, mint ahogy Ő egy az Ő Atyjával – csak egy kívánság lenne, vagy csak egy vágy, amit kifejezett. Mindez eretnekség, és szemben áll a hitvallásunkkal, melyben azt mondjuk: „Egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyház". Az Egyház egy.

(2) A második tévedés, amit a II. Vatikáni Zsinat, illetve Montini és Wojtyła tanítottak, hogy amíg ezek a különbségek fennállnak, addig a Katolikus Egyház nem képes hatékonyan tanúbizonyságot tenni az evangéliumról. Ez annyit tesz, mint azt mondani, az Egyház nem tudja teljesíteni a Krisztus által reábízott küldetését – hogy hirdesse az evangéliumot az egész világon –, mivel eretnekek és szakadárok is léteznek a világon. Ez is eretnekség.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

(3) Azt állítják: minden keresztény között fennáll az egységnek egy tökéletlen köteléke. Ezt a felvetést kimondottan elítélte XI. Piusz pápa és XII. Piusz pápa; előbbi a *Mortalium animos* kezdetű enciklikájában, utóbbi pedig a *Mystici corporis Christi* kezdetű enciklikájában.[20] De ezek a modernisták azt mondják, hogy a keresztség miatt bizonyos szempontból az összes keresztény egységben van, és részleges közösség áll fenn a különféle keresztény gyülekezetek és részek között. Ezt a felvetést az Egyház már korábban elítélte.

(4) Azt mondják: a Római Katolikus Egyház hibát követett el, és legalábbis részben őt kell okolni a törések miatt, amelyek a múltban bekövetkeztek. Ez megint csak olyasvalami, amit kifejezetten elítélt XI. Piusz pápa a *Mortalium animos*ban. Ennek ellenére II. János Pál nem hagy fel azzal, hogy körbejárja az összes szakadár és eretnek csoportot, és mindenkinek azt terjeszti, hogy a megosztottság egyik oka a Katolikus Egyház bűne.

Mi választja el tőlünk a görögkeletieket? Az, hogy nem hiszik: a római pápa az Egyház feje. Ebben az állításban hol hibás a Katolikus Egyház? Miért szakadtak el a Katolikus Egyháztól a protestánsok? Mert nem hisznek az Egyház tanító hatalmában; nem hisznek Krisztus valóságos jelenlétében az Oltáriszentségben; nem hisznek az Egyház megigazulásról szóló tanításában. Viszont a modernisták úgy állítják be, mintha azok, akik elszakadtak, csupán egyes személyeket kérdőjeleztek volna meg; mintha a reformáció vagy a keleti egyházszakadás mögött pusztán néhány ember közötti viszály állt volna.

De nem, ezek a problémák továbbra is fennmaradnak, és a protestáns és szakadár szívek keménysége is továbbra is fennáll. De II. János Pál bocsánatot kér; bocsánatot kér az Egyház nevé-

[20] Lásd: http://figyelji.de/a/mysticire

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

ben a zsidóktól. Bárhol, ahol alkalmat lát arra, hogy az Egyházat hibáztassa, megteszi azt. A muszlimok előtt az Egyházat hibáztatja azért, mert az üldözte őket. Elmegy a kanadai indiánokhoz, és mea culpázik előttük – előttük, akik vademberek voltak, embereket ettek és gonosz lelkeket imádtak –, azért, mert az Egyház odaküldte a jezsuitákat, hogy katolikus hitre térítsék őket, és ezzel megzavarták az indiánok kultúráját.

(5) Azt mondják: a Római Katolikus Egyház pontatlan módon fogalmazta meg a tanítását, és ezt helyre kell hozni. Ez a II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dokumentumában szerepel; ez azt mondja, hogy lehetséges, hogy az Egyház nem volt egészen pontos a tanítás megfogalmazásakor.[21] *Nem volt egészen pontos.* Ez azt jelenti, hogy valami pontatlan; valami nem jó. Vajon azt jelenti, hogy valami baj van az átlényegülés (*transubstantiatio*) megfogalmazásával is? Vagy hogy valami nincs rendben azzal a tanítással, miszerint Szűzanyánk szűz? Vagy valami nem stimmel a mise szent áldozatáról szóló tanítással? Hogyan választjuk külön a tanítás megfogalmazását magától a tanítástól? Mi az, amit hiszünk? Hiszünk az átlényegülésben vagy nem? Ez tárgyalás alapját képezi? Ezt mondja a zsinat? Ez ismét csak istenkáromlás; eretnekség a Katolikus Egyház tanító hatalmával szemben; eretnekség a Katolikus Egyház fogyatkozhatatlanságával szemben. Hitünknek magát az alapját rombolja le azzal, hogy megkérdőjelezi dogmáink megfogalmazását. Mi értelme van az Egyháznak, ha képtelen helyesen megfogalmazni tanítását? Akkor már miért ne lehetnénk protestánsok, és nyithatnánk föl a Bibliánkat?

(6) További tévedés, hogy egyes dogmák fontosabbak, mint mások. (Ez megint csak a II. Vatikáni Zsinat dokumentumaiban

[21] *Unitatis redintegratio*, 2. fejezet („Az Ökumenizmus gyakorlata"), 6. pont.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

szerepel.) Ez arra utal, hogy egyes dogmák nem képezhetik tárgyalás alapját, mások viszont igen. Ezt a tévedést is kifejezetten elítélte XI. Piusz pápa a *Mortalium animos*ban. Olyan ez, mintha vették volna XI. Piusz pápa ezen dokumentumát, megváltoztatták volna a megfogalmazást elítélőről helyeslőre, és ebből születtek volna az ökumenizmusról szóló dokumentumok.

(7) Azt mondják, hogy a nemkatolikus vallások is az üdvösség eszközei. Ez explicite szerepel az ökumenizmusról szóló dokumentumban, és elhangzott II. János Pál hivatalos beszédében is. Az, hogy a nemkatolikus vallások az üdvösség eszközei lennének, eretnekség; közvetlenül szemben áll az Egyház tanításával, miszerint a Katolikus Egyház az egyetlen igaz egyház, az üdvösség egyetlen bárkája. Ahogyan Noé és családja megmenekült a bárkában, ugyanúgy az Egyház is az üdvösség egyetlen bárkája. Ez a Katolikus Egyház állandó tanítása. Dogma, hogy az Egyházon kívül nincs üdvösség, és ez azt jelenti, hogy a világon az üdvösség egyedüli forrása a Katolikus Egyház, mivel egyedül ez Krisztus Egyháza.

(8) A modernisták azt is tanítják, hogy a szakadár és eretnek püspököknek apostoli küldetésük van. Megint csak, ha II. János Pál valahol, a világ bármely szegletében talál egy szakadár püspököt, akkor odamegy és elmondja neki, hogy őneki is apostoli küldetése van arra, hogy hirdesse az evangéliumot. Mit is jelent ez? Azt jelenti, hogy ezen püspökök eszerint rendelkeznek Krisztus fennhatóságával. Azt jelenti, hogy annak ellenére, hogy például a görögkeletiek

– nem hisznek a szeplőtelen fogantatásban,
– hisznek a válásban és az újraházasodásban,
– nem hisznek abban, hogy a római pápa a Katolikus Egyház feje,
– visszautasítják a mi szent hitvallásunkat, mivel az tartalmazza

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

a *filioque* („és a Fiútól”) kifejezést,
– elutasítják – sok más dolog mellett – az Egyház purgatóriumról szóló tanítását…

… tehát bár elutasítják mindezen dogmákat, mindazonáltal mégis birtokolják a Krisztustól származó hatalmat és *küldetést*, hogy hirdessék az evangéliumot. Mintha csak ők is ott álltak volna a hegyen Krisztus mennybemenetelekor, és mintha Krisztus *nekik* is mondta volna – ezeknek az eretnekeknek és szakadároknak –, ugyanúgy, ahogyan Szent Péternek, Szent Andrásnak és Szent Jánosnak mondotta:

> Elmenvén tehát, tanítsatok minden nemzeteket, […] tanítván őket megtartani mind, amiket parancsoltam nektek![22]

Mintha Krisztus felhatalmazta volna ezeket az embereket, ezeket az eretnekeket és szakadárokat.

Ezt mondja ez a főeretnek Wojtyła, amikor körbelátogatja őket. És nem is csak szakadároknak mondta ezt – akik legalább (többnyire) érvényesen fel vannak szentelve –, hanem ugyanezt mondta a svéd lutheránus püspököknek is: hogy őnekik is apostoli küldetésük van. A lutheránus püspököknek; Luther követőinek, aki azt mondta, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus háromszor követett el házasságtörést. II. János Pál azt mondja, hogy nekik apostoli küldetésük van az evangélium hirdetésére.

A lutheránus „püspökök” pont annyira papok, mint a sarki fűszeres.

[22] Mt 28,19

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

Az ökumenizmusból következő bűnös gyakorlatok

Az ökumenizmus a hittel szembeni gyalázatos gyakorlatokhoz vezetett. Túl sok ilyen van ahhoz, hogy ezeket itt most mind felsoroljuk. Csak néhány fontosabbat emelek ki:

(1) Az assisi találkozó, ahol egy nagyon szent templomban az arany Buddhát a tabernákulum tetejére helyezték, majd ott megtömjénezték, és furcsa kántálásával fejezte ki tiszteletét neki egy nagyon furcsán öltözött buddhista pap. És ahol az indiánok „Nagy Hüvelykujjat" imádták, és ahol gyalázatos istentiszteleti szertartások más formái is folytak.

(2) Amikor – hogy részt vegyen a hinduk rítusaiban és misztériumaiban – tehéntrágyát kentek föl a főeretnek Wojtyła homlokára, ezáltal állítólag felnyitva harmadik szemét.

(3) Amikor ugyanezen főeretnek a Polinéziában rituális italból ivott, részt véve ezzel az istentisztelet ezen borzalmas fajtájában.

(4) Amikor Wojtyła Afrikában dicsérte a vudu kígyóimádókat, és részt vett szertartásukban azáltal, hogy felajánlott valamit a kígyónak.

(5) Amikor Wojtyła az építés alatt álló mecsetet dicsérte és afelett sajnálkozott, hogy nem tudott elmenni és segédkezni a mecset felavatásánál. (Egy olyan templomról beszélünk, ami tagadja a mi Urunk Jézus Krisztus istenségét, és olyan szavakkal illeti a Szentháromságot, amelyek megismételhetetlenek.)

(6) A lutheránus templom meglátogatása, ahol Wojtyła részt vett egy nemkatolikus istentiszteleten (a lutheránusok vasárnapi szertartásán), aminek során prédikációt is tartott, és a prédikációt annak az eretnekségnek hirdetésére használta fel, hogy Krisztus csodái semmit sem bizonyítanak az Ő isteni küldetésével kapcsolatban.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

(7) És végül amikor Wojtyła felkereste a zsinagógát, ahol a farizeusok utódai elé állt – azon farizeusok utódai elé, akik keresztre feszítették a mi Urunk Jézus Krisztust, és visszautasították istenségét és királyságát –, és azt mondta nekik, hogy ők idősebb testvéreink a hitben; azt mondta nekik, hogy továbbra is ők a választott nép, és így tovább.[23]

Ezek a hit elleni förtelmes gyakorlatok legkiemelkedőbb – vagy talán inkább legalávalóbb – megnyilvánulásai.[24] És ha Mózes a Sínai hegyről lejőve a kőtáblákkal porrá zúzta az aranyborjút, és elpusztította mindazokat, akik részt vettek abban a borzalomban, az aranyborjú imádásában – annak ellenére, hogy ezek az emberek a kinyilatkoztatásnak jóval kisebb részét ismerhették csak meg, mint mi –, akkor vajon mennyire felháborítja Istent, hogy azt látja: valaki, aki magát az Ő helytartójának vallja, ezen dolgokat cselekszi, és részt vesz a Sátán műveiben?

Az ökumenizmus bevezetésének mérlege

Az ökumenizmus teljesen felismerhetetlenné tette vallásunkat. A változtatások célja, melyeket a II. Vatikáni Zsinaton és azóta bevezettek, az volt, hogy előkészítsék az Egyházat ökumenikus

[23] A farizeusok fent említett mai utódai egyébként már nagyon unják, hogy elődeiket – az evangélium nyomán – azóta is úgy emlegetjük, mint a képmutatás és a gonoszság megtestesítőit. Hogy ezt az „igazságtalanságot" végre orvosolják, 2019-ben szerveztek is egy konferenciát a Vatikánban, ahol elmagyarázták, hogy ezt legfőbb ideje abbahagyni, mert az nem is úgy volt. Lásd pl: http://figyelji.de/a/farizeusokra Mondjuk katolikus nézőpontból nézve nem világos, hogy miért *pont rájuk* kellene hallgatnunk, a teljesen egybehangzóan nyilatkozó evangélistákkal és egyházatyákkal szemben. Maga Jézus is mondott egyet s mást az igazmondásukkal kapcsolatban; lásd pl. Jn 8,44.

[24] Ferenc „pápa" azóta a fenti pontok szinte mindegyikére rátett még egy (vagy két) lapáttal.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

menyasszonyi szerepére. És azt hiszem, hogy a következő öt vagy tíz évben az oltár elé is áll majd.[25] Az ökumenikus egyház, ez a ronda nő, ez a céda, az oltárhoz fog vonulni, és úgy fogják őt bemutatni, mint aki elfogadható arra a célra, hogy együtt legyen a többi vallással, amiket a Sátán főzött ki szerte a világon.

A liturgiánkat tönkretették, az egyházjogot eretnekké, szentségtörővé tették. Az egyházfegyelmi előírásainkat is eretnekké tették. (Amikor azt mondom, hogy a „mi" liturgiánk, a „mi" egyházjogunk, a „mi" egyházfegyelmi rendünk stb., akkor ezt úgy értem, hogy az a liturgia, az az egyházjog, az az egyházfegyelem stb., amit katolikusként hirdetnek, és amit a katolikusok elé tárnak követésre.) A dogmákat megfosztották jelentésüktől. Igen, annak ellenére, hogy időről időre bizonyos mértékig tekintetbe veszik az igazi hitet is – például kiadnak bizonyos dokumentumokat, kiadnak egy katekizmust, ami nagyrészt hű a hithez –, mindazonáltal a dogmákat megfosztották jelentésüktől, mert amit az Egyház valódi tanairól, az Egyház igazi tanításáról mondanak, azok csak üres szavak; ez nem szűrődik le a katolikusok mindennapi életébe. Mert akármennyire is azt mondja Wojtyła, hogy az abortusz rossz dolog – mert azért párszor mondott ilyet –, mégis vannak apácák, akik hisznek az abortuszban, és ezt meg is vallják. És ugyan mondta néhányszor, hogy a születésszabályozás rossz, az új egyház mindennapi életében mégiscsak elfogadható, ha valaki mesterséges fogamzásszabályozást alkalmaz, mivel ha az illető elmegy a paphoz, az azt fogja neki mondani, hogy hallgasson a lelkiismeretére.

És bár időről időre beszélnek a valóságos jelenlétről, a tény az, hogy az új egyházban nincs meg a valóságos jelenlétben való hit; sem a papokban, sem a hívőkben. Azt, amit oltáriszentség-

[25] Ennél azért lassabban haladtunk. A 2019-es fejleményekről lásd a 131. oldalon.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

nek mondanak, a lehető legförtelmesebb módon kezelik. Például II. János Pál ún. „szentmiséjén", amit Colorado államban mondott a fiataloknak, ostyákkal teli, elvileg konszekrált ostyákkal teli zsákokat küldtek körbe és dobtak a földre. Csak úgy kézről-kézre adták őket, az *ő* saját ún. szentmiséjén. És még ő az, aki – sokak szemében – konzervatívnak, a hit bástyájának számít.

A következő prédikációm az ökumenizmusnak a liturgiára, az egyházfegyelemre és a dogmákra gyakorolt hatásáról fog szólni. Néhány vonatkozó dologra már utaltunk, de hogy megfelelő mértékben kezeljük ezeket a kérdéseket, külön alkalomra van szükség.

Mihez kezdjünk a modernistákkal?

De mivel ma Szent X. Piusz pápa ünnepe van, és mivel ő a bajnok, a harcos, a hadvezér a modernizmus ellen, mai prédikációnkat fejezzük be néhány Szent X. Piusz pápától származó idézettel, amit a modernista eretnekekről mondott. Ő nem csak beszélt a modernizmus ellen, nem csak kikelt a modernizmus ellen, hanem hathatós *lépéseket is tett* ellenük. Kiűzte őket. Fogta a kapát, lehatolt vele egyenesen a gyökérig, és kihúzta őket. Az egész világon voltak papok, sőt még laikusok is, akik jelentették neki, hogy kik modernisták. Mivel ez sértett bizonyos embereket – különösen azokat, akik a modernistákkal szimpatizáltak, köztük Ferrari bíborost Milánóból –, ezek panaszkodtak neki. Ő pedig válaszolt. Ferrari bíborosnak szóló válaszában így írt a modernistákról:

> „[…] ezek a szerencsétlen nyomorultak, akiknek Szent János apostol utasítása szerint még köszönnünk sem lenne szabad […]"[26]

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

– ugyanis Szent János apostol azt mondja, hogy ne köszöntsük azokat, akik eretnekek. Bomonelli püspöknek – aki szintén közismerten kesztyűs kézzel bánt a modernistákkal – pedig ezt mondta:

> Túl sokan vannak, akik elfordultak az igazságtól, és azáltal, hogy az egyházfegyelem reformját követelik, a dogmák reformjára is áhítoznak, és ugyanazokkal a szofizmusokkal zaklatják az Egyházat, amit annak legerőszakosabb ellenfelei szoktak használni.

Cremona érsekének pedig – aki szintén a modernisták elleni lépések miatt panaszkodott – azt mondta:

> *Meg vagyok döbbenve,* hogy túlzottnak találod az intézkedéseket, amiket annak érdekében hoztam, hogy megfékezzem az áradást, ami azzal fenyeget, hogy eláraszt minket; hiszen a tévely, amit elterjeszteni igyekeznek, sokkalta gyilkosabb, mint Luther tévedése, ugyanis közvetlenül azon igyekszik, hogy

[26]Ezek az idézetek mind akkor kerültek elő, amikor XII. Piusz pápa az 1940-es években lefolytatta X. Piusz pápa szenttéavatási perét. A modernisták – akik ellen X. Piusz egész életében tűzzel-vassal küzdött – értelemszerűen nem örültek az ő szenttéavatásának, így a per idején Rómába siettek „bizonyítékaikkal" arról, hogy miért nem volt szent. XII. Piusz pápa viszont nem volt modernista, és így átlátta, hogy X. Piusz pápának az elmondottakban teljesen igaza volt; ezekkel az idézetekkel az égvilágon semmi probléma nincs. Így a szenttéavatást megakadályozni nem sikerült, viszont az idézetek bekerültek az ügy hivatalos anyagai közé, és megmaradtak az utókor számára. Így most – hála a modernistáknak – mi is élvezhetjük őket. (Jobb híján egyelőre a saját fordításunkban.)

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

lerombolja nem is csak az Egyházat, hanem a teljes kereszténységet. ”

Valaki másnak pedig, aki kérlelte: bánjon finomabban a modernistákkal, ezt felelte:

> A kedvesség a bolondoknak való. [A modernisták] azt akarják, hogy olajjal, szappannal kenegessék és cirógassák őket, pedig ököllel kellene ütni őket. Harc közben az ember nem számlálja vagy méricskéli az ütéseket, hanem üt, ahogy bír. A háborút nem szeretettel vívják: ez küzdelem, viadal. Ha a mi Urunk nem tudott volna rettenetes is lenni, akkor nem adott volna számunkra példát ebben is. Gondoljunk csak arra: hogyan bánt a filiszteusokkal, a tévely elhintőivel, a bárányborbe bújt farkasokkal, a templomban tanyázó kufárokkal? Korbáccsal ostorozta őket! ”

Micsoda profetikus ember! Előre látta a pusztítást, ami ezen modernisták szívében lappangott. Ma ő a mi nagyszerű pártfogónk; ma őt köszöntjük, őhozzá imádkozunk közbenjárásáért.

Adja meg nekünk Isten a kegyelmet, hogy egy napon egy újabb Szent X. Piuszt kaphassunk Szent Péter trónjára – mert ez lenne az igazi orvosság a világot sújtó bajokra, nem pedig Assisi szelleme, ahogy Wojtyła mondja.

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen.

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M

A kikényszerített ökumenizmus 153
A gyermekek ökumenikus agymosása 155
A dogmák változhatatlanságának lerombolása 159
Politikai korrektség és az „érzékenységek” 162
Szentségtörés és az eretnekség ünneplése 163

11. Hamis tanok a házassággal kapcsolatban 168
A változás számokban kifejezve 168
A házasság érvénytelenségének kimondása 169
A modern érvénytelenítési eljárás 170
A modern rendszer a múlt tükrében 172
Eretnekség a *Novus Ordo* egyházjogban 174
Családi viszályok az érvénytelenítés körül 177
A legújabb „vívmányok” 178

Összefoglaló és zárszó 180
Vizsgálódásunk eredménye 180
A következtetés 182

Epilógus: a zsinat 50 éves évfordulójának margójára 183
A végjáték és a mi szempontjaink 184
1. Hiszünk az Egyház fogyatkozhatatlanságában! . . . 184
2. Számolnunk kell a „nagy elpártolással”! 185
3. Tisztában vagyunk a szándékos beszivárgással! . . 188
4. Az Egyház már bizonyított! 191
5. Isten kegyelmére támaszkodunk! 192
Álljunk készen! 195

Kiadói utószó – merre tovább, kedves Olvasó? 197

Minta -- Minta -- Minta -- Minta -- M